

Biz Daha Ölmedik
Ufuk Çelik

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Ahmet Güler ve Gizem Demir

Sayfa Tasarım: Seda Taşçı

Kapak Tasarım: Kemal Taşçı ve Doğa Çelik

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Şubat 2026

ISBN: 978-625-8579-35-2

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BİZ DAHA ÖLMEDİK

Ufuk Çelik

YAZAR HAKKINDA

Yazar, teknik disiplin ile yaratıcı üretimi aynı potada eriten çok yönlü bir anlatıcıdır. Profesyonel hayatı boyunca ağır sanayi ve üretim kültürünün içinde yer almış; kalite, süreç yönetimi ve denetim alanlarında uzmanlaşmıştır. Uzun yıllara yayılan bu iş deneyimi, ona detaylara odaklanmayı, insan ilişkilerini gözlemlemeyi ve hayatın gerçekçi yönlerini yakından tanımayı öğretmiştir. Bu birikim, yazı diline güçlü bir sahicilik ve sağlam bir gözlem yeteneği olarak yansımaktadır.

Profesyonel gelişimini yalnızca saha deneyimiyle sınırlı tutmayan yazar; çalışma hayatı, emek ilişkileri, organizasyon yapıları ve insan davranışları üzerine akademik ve mesleki eğitimler alarak kendini sürekli geliştirmiştir. Disiplinli teknik düşünceyle insana ve topluma dair kavrayışı bir araya getiren bu yaklaşım, anlatılarının temelini oluşturur.

Yazarlık kadar müzik de yazarın hayatında erken yaşlardan itibaren önemli bir yer tutar. İlkokul yıllarında mandolin ve blok flütle başlayan müzik yolculuğu; 90'lı yılların pop müziğiyle

şekillenmiş, ardından metal müzikle sertleşmiş ve üniversite yıllarında rock müzikle genişleyerek çok katmanlı bir müzikal birikime dönüşmüştür. Zamanla müzik, yalnızca bir ilgi alanı olmaktan çıkmış; duyguları ifade etmenin, hikâye anlatmanın bir başka yolu haline gelmiştir.

Bu süreçte farklı türlerde yüzlerce beste üretmiş olan yazar, çeşitli albüm projelerinde imzası bulunan bir müzisyen olarak yaratıcı üretimini sürdürmüştür. Müzik ve yazı, yazarın dünyasında birbirini besleyen iki temel anlatım dili olarak yan yana durur.

Yazar, metinlerinde süsten ve yapaylıktan uzak durur. Kara mizah, trajikomik anlar, gündelik hayatın absürtlüğü ve insanın kendisiyle yüzleştiği anlar anlatılarının merkezindedir. Hayata, dostluğa, düşmeye ve yeniden ayağa kalkmaya dair sahici hikâyeler anlatmayı amaçlar. Üretimlerinde okuru etkilemekten çok, okurla aynı masaya oturmayı; anlatırken süslü cümleler kurmak yerine gerçeğin kendisini duyurmayı önemser.

ÖN SÖZ

Beklenmedik anlarda beklenmedik şeyler yaşatmak, hayatın şanındandır. Bunu yapmasa eksik hisseder kendini! Bizim planlarımız genelde zerre umurunda olmaz. Ben ise genelde plansız hareket ederim. Tıpkı yıllar önce, üniversite tercihlerimi yaparken olduğu gibi...O sıralar herkes makine üzerine okuyordu, benim de puanım Antalya'ya yetiyordu. Bu salaklar yapıyorsa ben de yaparım bu işi, dedim ve yaptım tercihi. Hayatta böyle motive edeceksin işte kendini! Arkadaşım Memo da benim gibi düşündü ve her zaman olduğu gibi birlikte hareket ettik yine.

Akdeniz Üniversitesini kazandığımı öğrendiğimde de hayatın bana ömürlük dostlarımı vereceğine, kapısını araladığımız o öğrenci evinde kuracağımız bağlara, hafızama kazanacak o günlere dair herhangi bir planım yoktu.

Şimdi izninizle, yıllar önce kapadığımız o evin kapılarını yeniden açıyorum. Buyurun, misafir olun evimize. Baş köşede oturun ve izleyin isterim her şeyi. Şimdiden hoş geldiniz...

EVDE NELER OLUYOR?

Antalya'nın en hareketli ve merkezi noktalarından biri olan Güllük Caddesi, hayatın neredeyse yirmi dört saat boyunca sürdüğü, renkli bir yerdir. Caddenin çevresi kafe ve barlarla doludur ayrıca Kaleiçi'ne ve o bölgedeki eğlence mekânlarına oldukça yakındır. Burası, sabahın ilk ışıklarına kadar dinmeyen bir enerjinin içinde kaybolabileceğiniz bir yerdir. Bizim hikâyemiz tam da bu enerjik caddenin üzerinde, Şadan İç Giyim'in bulunduğu binanın en üst katında geçiyordu. Umut, Memo ve ben Ufuk burada yaşıyorduk.

Güllük Caddesi gibi merkezi bir yerde oturmanın kendine has bir büyü vardır. Ancak bu büyü sadece lokasyonla ilgili değildir, sürekli bir misafir trafiğiyle de şekillenir.

İşte bizim ev de biraz kaotikti. Kimin nerede kaldığı, kimin girip çıktığı pek belli olmazdı. Bazen bardan çıkan arkadaşlar bazen de yurttan kalan tanıdıklar fark etmezdi... Kapımız herkese, her zaman açıktı. İşin ilginç yanı, eve gelenlerin yarısını tanımıyor oluşumuzdu. Evin salonu her daim bir festival alanı gibiydi. Kim

kimin arkadaşı, nereden gelmiş belli değildi ama herkese bir yer vardı. İnsanların henüz birbirine güvendiği, kimsenin kimseden şüphelenmediği, açıkçası buna da mahal vermeyen yıllardı. Tabii biraz da şans yüzüme gülmüştü benim. Hayatımın trajikomik olduğu kadar en güzel yıllarıydı da.

En yakınlarımızdan birinin de alkol olduğu o günlerden birinde, güneşin ilk ışıklarının vurduğu o anda; nerede, nasıl uyduğumu dahi hatırlamasam da bir şekilde açılmaya çalışıyordu gözlerim. Burnumu sızlatan bir koku beynimi kemirmeye yeltenmişken bilincimi de açmaya çalışıyordum.

Hakikaten, bu koku neydi böyle?

Yumurta desem değil, çürük sebze desem hiç değil. Bir koku beyninizi kemirmeye başladığında yapmanız gereken şey o kokuya hapsolmaya devam ederek onun ne olduğunu anlamaya çalışmak değil, oradan uzaklaştıktan yani kendinizi sağlama aldıktan sonra üzerine düşünmek olmalı. Tehlike anında önce kaçıp yaşananları sonra anlamaya çalışmak gibi... Fakat ne yazık ki ben o an, bunu akıl edecek zihin açıklığına henüz erişmemiştim...

“Uyan Ufuk, uyan!”

Çapaklandıkları için zorlayarak açtığım gözlerim, gördüğü kıllı bacaklar karşısında saliseler içinde tekrar kapanmayı tercih etti. Bu kez başarmıştım tehlike anında hızlıca harekete geçmeyi. Tanıdık gelen bu bir çift kıllı bacağın kime ait olduğunu düşünürken keskin koku zihnimi açmış olsa gerek. Kokunun neden kaynaklandığını anlamam uzun sürmedi. Ardından aynı keskin koku gözlerimi de yeniden açmamı sağladı ve bingo! Yine kılıklı başlı yattığımız bir gecenin sabahındayız, diyebildi içsesim.

Başımı hafifçe sağa çevirdiğimde duvarda asılı takvimin yaprağı 20 Eylül 1999'u gösteriyordu. Gözbebeklerimi takvim yaprağının biraz aşağısına kaydırdığımda, yerde tanımadığım bir

adamın uyuduğunu fark ettim. Üzerinde bir örtü yoktu, sadece kırışmış bir tişört giymişti, altında ise ince bir battaniye vardı. Yüzündeki huzursuz ifadeden, geceyi pek rahat geçirmediği belliydi. Gözlerimi kısarak yüzünü daha net görmeye çalıştığımda, “Barış mı lan o?” dedim kendi kendime.

Anlık bir şaşkınlıktan sonra üzerinde çok da durmadım. Ayağa kalktım, zemin sallanıyormuş gibi hissettim. Yatağımdaki ayakların sahibine bakıyordum. Arkasını dönmüştü, yüzü görünmüyordu ama uzun, düz saçları vardı.

“Murat mı lan o? Tüh! Allah seni davul etsin. Yine kıçlı başlı yatmışız ya...”

Ağzım dilim kurumuştü. Su içmek, dolayısıyla mutfığa gitmek istiyordum. Bu amacımı nihayete erdirmek üzere ayaklandığımda ise rollercoaster’daymışçasına sarsıldım. Şiddetli baş dönmesi ve mide bulantısı, gecenin benim için de pek hoş geçmediğine işaret ediyor gibiydi. Ağzımızla içmeyi öğrenemedik ki...

“Bir insanın götü uyuşur mu bea!”

Söylene söylene gittiğim mutfakta karşılaştığım manzara ise elbette tahmin ettiğim gibiydi. Her yer boş bira şişeleriyle doluydu... Bir an önce tezgâha ulaşip su şişesini kafaya dikmeliydim. Kendimi gergin hissediyordum, zorlu bir level bekliyordu beni. Rollercoaster’da salınan beyin hücrelerim bedenime doğru komutları göndermeli ve ben hedefime başarıyla ulaşmalıyım. İlk adımı başarıyla attım, herhangi bir şişeye denk gelmedim. Garip bir pozisyonda kalakaldım ama... Attığım koca adım sebebiyle bir jimnastikçi gibi açıldı bacaklarım. Dengemi kaybetmeden diğer adımı atmalıyım. “Hadi oğlum, yaparsın.” diye diye kendimi gazlarken bacaklarımın arası iyice açıldı, açıldı veeeeee...

Cırrrt!

Bir balerin olarak çöktüm yere. Tam anlamıyla bacaklarım ayrılmış şekilde üzerine yerleşmiş bulunduğum bira şişeleri yalnızca orama burama girmekle kalmadı, bir de şangır şungur seslere sebebiyet verdi.

Diğer odalardan tepkiler gecikmedi elbette:

“Laaaaan! Sessiz olun bea!”

Fakat bu tepkiler yıldırılmazdı beni. O suya ulaşmalıydım. Yarattığım ufak çaplı deprem etkisini artık umursamayarak sürüne sürüne tezgâha ulaştım. Tezgâhın ucundan tutunup ayaklarımın üzerinde yükseldim ve kutsal sürahi artık benimdi.

Su boğazımdan aşağı akarken sanki bütün geceyi oracıkta silip süpürdü. Yavaş yavaş kendime geliyordum. Ama her şey bir anda daha da netleşti.

“İşte tam da hatırladığım gibi...” dedim.

Evet; leş gibi bir koku, her yerde bira şişeleri, kolumun uyuşması, başımın zonklaması... Ve geceyi yine başlı kışlı bitirmek. Bir an duraksadım, bu anı daha önce yaşamıştım sanki. “*Deja vu mu bu?*” diye düşünüyordum.

Mutfaktan çıkıp bir şeyler izlemek üzere salona geçmeye karar verdim. Yalpalaya yalpalaya ulaştığım salonda beni bambaska bir sürpriz bekliyordu. Çekyatın üzerinde sekiz çift ayak görmemle ufak çaplı bir şok daha yaşamam bir oldu. Balık gibi istiflenmiş, uyuyan sekiz yıkık insan... Tekli koltukta ise ayaklarının altına sehpa çekmiş mışıl mışıl uyuyan İlker vardı. Buradaki manzara da mutfaktakinden pek farklı değildi. Evimizin bitki örtüsünü bira şişeleri oluşturuyordu. O an tek derdim buymuş gibi,

“E ben nerede oturup da televizyon seyredeceğim?” derken buldum kendimi.

O an salonun ortasından gelen çocuk sesi, gerçek hayata dönmemi sağladı. İki üç yaşlarında, bordo elbiseli, uzun düz saçlı bir kız çocuğu, oyuncak bebeğiyle oynuyordu.

“Evde çocuk var lan! Bu kim?”

“Kim yaptı oğlum?”

“Lan?”

“Benim olmasın!”

Cümleleri eşliğinde ikinci bir şok yaşarken nereden geldiği belli olmayan buğulu bir ses tüm salonda yankılandı:

“Tanımadın mı la? Yücel Abi’nin kızı Aleyna.”

İçime su serpen bu sesin sahibini alnından öpmek istedim. Karıncalı zihnim Yücel Abi’nin kim olduğunu saniyeler içinde tespit ederken bir rahatlık çöktü bünyeme.

Yücel Abi yan apartmanımızda, tam bizim hizamızda ailesiyle oturan, çok sıkı bir komşuluk ilişkimiz olan abimizdi. Yücel Abi, eşi Hülya Abla ve kızları Kübra ile Aleyna, tam anlamıyla çekirdek ve sevimli bir aileydi. Hülya Abla ev hanımı, Yücel Abi ise tesisat işleriyle uğraşan; cana yakın, sevecen bir adamdı. Balkonlarımız o kadar yakındı ki bazen kendi evimizde mi yoksa onların balkonunda mı oturduğumuz belli olmazdı.

Yücel Abi iyiydi hoştu, ailesine çok düşküdü ama biraz şeydi... Alkol hayatında önemli bir yer tutardı. Zaman zaman ipin ucunu kaçırıp cıvıttığı, sokaklarda, “Hülyaaaa, ben seni hak edecek ne yaptım güzel karım?” diye bağıra bağıra mahalleyi ayağa kaldırışlığı çok olmaya başlayınca yasağı getirdi Hülya Abla. Yücel Abi’imiz bu hayatta her şeyden çok karısını severdi ama bu

yarışta alkol, kıl payı geride kalırdı. O sebeple Hülya Abla'nın sözünden genel olarak çıkmasa da ara sıra bazı çakallıklar yapmayı ihmal etmezdi.

Misal bir gün, çamaşırları asacak daha çok yer olsun diye Memo ile Hülya Abla bizim balkonların arasına çamaşır ipi gerince bu fırsatı kaçırmamıştı Yücel Abi. Geceleri balkonda gizlice içtiği biraların şişelerini, ipe bağladığı sepetle bizim balkona yolluyordu. Tabii bu durum Hülya Abla'nın Yücel Abi'yi bir şafak operasyonuyla basması sonucu son buldu.

Benim zihnimde Yücel Abi'yle tanışma klibimiz dönerken mantıklı bir şey sormak için zihnimi zorluyordum. Nereden geldiği belli olmayan o buğulu sese sordum:

“Ee, Aleyna'nın bizim salonda ne işi var? Yücel Abi nerede?”

Buğulu ses hızla cevap verdi:

“Hülya Abla bize yemek yapıp göndermiş.”

Etrafa bakınıyordum, nereden geliyordu bu ses...“Ümitcan, sen misin? Neredesin la?”

Herhangi bir cevap alamamıştım maalesef. Sesin nereden geldiğini bulmak için salonda dolanmaya başladım.

“Süper haber! Memo'nun yemeklerinden kurtulduk bugün.” dedim gülererek. “İyi de sen nereden biliyorsun bunu?”

Yine cevap yoktu.

Masanın üzerinde bira şişeleri vardı, kimisi yarısına kadar dolu bırakılmış kimisi devrilmişti. Dökülen biralar masanın kenarından zemine süzülüp yapış yapış bir gölet oluşturmuştu.

Ümitcan'a ait olduğunu düşündüğüm buğulu sesin kaynağına ulaşamadım.

“Hem sen neredesin la? Yücel Abi nerede?” diye sordum.

Tam o sırada Yücel Abi salona girdi.

“Oğlum, sabah sabah ne bu gürültü? Gözüne ne olmuş senin?” dedi ve Aleyna’nın yanına oturdu.

Elimi hızla gözüme götürdüm.

“Ne olmuş ki gözüme?” dedim şaşkınlıkla.

Yücel Abi kıs kıs gülüyordu.

“Ben de sana soruyorum oğlum. Morarmış!” dedi.

Bira şişelerine baktı, içlerinden biri yarısına kadar doluydu. Isınmış bira şişesini kafasına dikti. “Az için oğlum şu zıkkımı.” dedi.

Ardından bira şişesini bir kez daha kafasına dikti.

Evet, yavaş yavaş hatırlamaya başlıyordum, dün gece de balkondan balkona şarkı söyleyip sohbet etmiştik. Saçlarımı kaşıyarak toparlanmaya çalışıyordum.

“Doğru söylüyorsun abi, az içelim. Peki, sen içeride ne yapıyordun abi? Aleyna’yı burada yalnız görünce korktum.”

Yücel Abi, kızı Aleyna ile ilgilenirken gülümsedi.

“Mutfakta sigara içiyordum.” dedi.

Şaşırdım.

“Abi, az önce mutfaktaydım, seni görmedim!”

Yücel Abi yine gülümsedi ve sanki bu tepkimi bekliyormuş gibi,

“Mutfığa girdin, bana ‘Günaydın.’ dedin sonra Memo’yla yaptığımız eşek şakasını anlattın, güldün. Sonra da yüzüme bakıp, ‘Abi bıyık bırakmışsın, güzel olmuş.’ dedin, ortalığı dağıttın...” diye açıkladı.

O sırada Yücel Abi'nin yüzüne dikkatle baktım. Kavruk tenli yüzünün ortasında, okkalı burnunun hemen altında filizlenmiş seyrek bıyıkları vardı. Hafifçe gülerek,

“Bıyık bırakmışsın abi, güzel olmuş.” diye yineledim.

Yücel Abi kahkaha atmaya devam ederek,

“Sen bir yüzünü yıkasana!” dedi.

Ayağa kalkarken gözlerimi ovuşturdum.

“Abi, vallahi içmeyelim artık ya! Beyin hücrelerim gidiyor, ileride kesin *alzheimer* olacağım!” dedim.

Salondan çıkarken aklıma geldi, birden dönüp sordum:

“Abi, ne yemek getirdin?”

Yücel Abi istifini hiç bozmadan,

“Kuru, pilav.” diye cevap verdi.

Yüzüm anında buruştu, iştahım kaçtı.

“Abi sabah sabah kuru mu ya!” diye mırıldandım.

Yücel Abi sağ eliyle duvardaki saati işaret etti.

“Ne sabahı paşam, saat olmuş beş!”

Birden saate bakındım, beşi beş geçiyor.

“Ooo, bu kadar mı olmuş?” dedim şaşkınlıkla.

Yüzümü yıkamak için salondan çıkarken aklıma geldi, geri dönüp,

“Ümitcan nerede abi?” diye sordum.

Yücel Abi, Aleyna ile oynarken sol eliyle çekyatın arkasını işaret etti.

“Çekyatın arkasında, yerde yatıyor.”

“Hıı... Peki, çekyatta yatanlar kim abi?” diye sordum bu sefer.

Yücel Abi omuz silkti.

“Onları Ozan göndermiş.”

Bir an duraksadım.

“Ozan mı? Ozan kim abi?” dedim şaşkınlıkla.

Yücel Abi bu soruma kahkahalarla karşılık verip,

“Ne bileyim oğlum, sizin arkadaşınız değil mi?” dedi.

“Gidip yüzümü yıkayayım bari.” dedim, topallayarak banyoya doğru yürümeye başladım.

Tam o sırada Yücel Abi arkamdan seslendi:

“Götüne ne oldu? Yan yan gidiyorsun!”

Duraksamadan devam ederken arkamı dönmeden bağırdım:

“Götüm bozuldu abi!”

Cümlem biter bitmez Yücel Abi’nin iyi bir tamirci olduğunu ve bu sözlerim üzerine türlü espriler yapabileceğini düşünerek ekledim:

“Uyuşturdu uyuşturdu...”

Yücel Abi’nin kahkahası sürüyordu.

“Ha! Ben de bozuldu deyince, bildiğim iyi bir kaportacı var diyecektim.” dedi.

“Ya! Biliyorum abimi.”

İşte bizim evde sıradan bir gün tam olarak böyle başlıyordu! Ya da “Bitiyordu.” mu demeliydim?

Her neyse, hikâyemize hoş geldiniz. Girenin çıkanın asla belli olmadığı, çoğunu da tanımadığımız evimizin kapılarını size de ardına kadar açıyorum. Bir köşede yer bulun kendinize, ayakta kaldıysanız minder alın çekyatın altından. Birlikte hüzünlenip birlikte güleceğiz ama ne olursa olsun hiç yalnız kalmayacağız.

Yüzümü yıkadıktan ve hacetimi giderdikten sonra sifonu çektiğim sırada aniden duş perdesi açıldı. “Allahümme salli...” çığlıklarıyla ne olduğunu anlamaya çalışırken birbirine dolanmış vaziyette yerçekimine meydan okuyan saçlarıyla ev arkadaşım Umut Acar görüldü.

“Aga ben de işeyecektim, keşke çekmeseydin sifonu.” diyerek doğruldu.

Canım arkadaşımın küvette uyuduğuna mı yanımda şortunu indirip aniden işemeye başlamasına mı şaşırsam, bilemediğim noktada bakışlarımdaki dehşeti anlamış olsa gerek,

“Kızlar benim odada yatıyor ya o yüzden burada uyudum mecbur. Küvete kaldık ne yapalım...” diye açıkladı kendini.

Bir şey hatırlamadığımı fark eden Umut,

“Dün gece Damla ile Gülnur’a, ‘Kızlar, geç oldu, sizi eve bırakamayız, bu gece burada kalın.’ dedin ya.” diye anlatmaya başladı.

Düşünüyor ama hatırlayamıyordum. Beyin hücrelerim can çekişiyor olmalıydı.

“Gerçekten mi? Umut, benim alkolü bırakmam lazım...”

Umut sifonu çekti, ellerini yıkarken,

“Bırak aga, bak Memo ağzına bile sürmüyor.” dedi ve banyodan çıktı.

Tam o sırada Memo içeri daldı. Fırıncı küreği gibi koluyla beni kenara itti.

“Çekil la, sıkıştım!” dedi ve şortunu indirip işemeye başladı...

“Allah’ım, bu nasıl bir sabah ya da akşam, her neyse!” dedim içimden.

Sinirle Memo'ya dönüp,

“Başkalarının özeline saygı göstermelisin!” diye çıktım.

Hayatta bazı anlar vardır ki insanın içini tarifsiz bir huzur kaplar. Kimi deniz kenarında yürürken hisseder bunu, kimi sabah kahvesinin ilk yudumunda... Ama bazıları için bu an, en doğal ihtiyaçlarını giderirken gelir!

Memo derin bir nefes almış, gözlerini hafifçe kapatmış ve o tarifsiz mutluluğun doruklarına ulaşmıştı.

“Şşş... Başkalarının özeline saygı göstermelisin! Ufuk'çugum.”

“Vay puşt, benim lafımı bana satıyor!”

Memo çoktan giysilerini giymiş, saçlarını taramıştı.

“Dışarı mı çıkacaksın?” diye sordum.

Memo sifonu çekecekken Bartu içeri girdi.

“Dur, sifonu çekme! Ben de işeyeceğim.” dedi.

“Bartuu... Başkalarının özeline... Neyse ya.”

Ellerimle gözlerimi ovuşturmaya başladım. Memo ellerini yıkarken Bartu şortunu indirip işemeye başladı.

Memo hafifçe gülerek dışarıdan geldiğini, kendisine yeni bir telefon aldığını anlattı hevesle. Memo grubun en naif, en saf üyesiydi. Uzun boyu, zayıf bedeni ve gözlüğüyle ortama girdiğinde hemen fark edilirdi ama o hiç dikkat çekmeye çalışmazdı. Tam aksine biraz içekapanık ve kendi hâlinde bir adamdı hatta. Temiz kalpliliği yüzüne yansırđı; aldatmayı, kandırmayı bilmezdi.

Alkol kullanmazdı, bizim gibi değildi. Sakin ve her zaman “dengeleyici” rolündeydi. Tartışmaların ortasında bile sessiz kalır, olayların dışında dururdu. O kadar temiz bir kalbi vardı ki hep en iyi niyetle hareket ederdi. Kızgınlık nedir pek bilmez,

sinirlendiği ender görülürdü ama biri onun sabrını taşırsa o da içindekileri bir anda dışavurabilirdi. Tıpkı saf suyun, yüksek basınca dayanamayınca patlaması gibi...

Aynı zamanda biraz sakardı. Hangi kapıdan geçse bir yerlere çarpar, bir şeyler düşürürdü ama asla kasıtlı yapmazdı bunu. Gözlüğünün ardındaki bakışlarında hep bir şaşkınlık, biraz da çocukça masumiyet vardı. Ona herkese saygı duyardı çünkü ondan zarar gelmeyeceği bilinirdi. Memo, içmeden de eğlenmeyi bilen nadir insanlardandı aynı zamanda.

Saflığıyla bazen kendine güldürürdü ama o olmasa bizim ekibin içindeki çatışmaların dengesi bozulur, belki de daha fazla karışırdık.

Yeni telefon aldığını duyunca elime malzeme geçti tabii. Memo'nun peşinden odasına girdim.

“Eee, bakayım şu yeni telefonuna.” dedim.

Memo, komodinin üzerinden aldığı telefonu bana uzatırken,

“Manyak özellikleri var oğlum.” diye başladı hevesle anlatmaya.

Yatağa oturup telefonu incelerken zihnimde çakan kıvılcım zerresiyle Ozan'ı tanıyıp tanımadığını sordum ama o da tanımadığını belirtti. Neyse, bizim ev zaten böyleydi biraz.

Tam o sırada elimdeki telefon çalmaya başladı. Arayan Memo'nun annesi Leyla Teyze'ydi ama telefonun zil sesi bir garipti!

“*Dattiri dat dat, dattiri dat dat, dattiri dat dat da da.*”

Bu, Süt Kardeşler filmindeki hücum marşıydı! Üstelik Memo, kendi sesiyle kaydetmişti! Bir insan teknolojinin her nimetinden bu denli faydalanmamalıydı...

Memo Leyla Teyze'yle iki lafın belini kırmış telefonu kapatırken Umut, Memo'nun odasına geldi. Kirlenmiş gözlük camının üzerinden bakarak,

“Hadi la kalkın, stüdyoya gidek. Hem yeni yazdığım parçayı da çalarız.” dedi.

Bir diğer kıymetli ev arkadaşı Umut; gözlüğü sebebiyle entelektüel bir havaya sahipti ama aslında onu tanıdıkça adını, entelektüel kelimesi ile aynı cümle içinde kullanamayacağınızı anlamanız çok sürmezdi. Çok rahat ve dost canlısı biriydi. Çabuk kaynaşır, ortamlara hemen adapte olurdu. Bir nevi ortamın neşesi idi ama aynı zamanda ciddi durumlarda ayarı kaçırmadan tatlı tatlı atar yapmayı da ihmal etmezdi.

Umut'un stüdyo teklifine oldukça sıcak baktığımızı belirtmiş-tik ancak karınlarımızın guruldayıp durması gibi bir sorunumuz vardı. Umut pratikliğini konuşurup cebimizde para olmaması sebebiyle Hülya Abla'nın gönderdiği yemekleri yedikten sonra yola koyulmayı planlamıştı.

Bir Memo'ya bir Umut'a baktım. Stüdyoya gidecektik gitmesine de cebimizde para mı vardı?

“Aga gidelim gidelim de... Para yok. Son iki gidişimizi de ödemedik.” dedim.

Umut kaşlarını çatarak, bir anda sesini yükseltti:

“Ne var, parasını mı çaldık? Ay başında ödeyeceğiz. Hem her zaman gittiğimiz yer.”

Ayağa kalktım,

“Tamam o zaman toplanın, hadi gidiyoruz!” diye bağırdım ben de, ardından kapıya doğru sert adımlarla yürümeye başladım.

Tam o sırada midemde bir boşluk hissettim. Karnımı tutarak biraz yumuşak bir tonla,

“Ama önce... Hülya Abla'nın gönderdiği yemekleri gömelim.” dedim.

Yanımıza ne zaman geldiğini bilmediğim Ümitcan o an gülmeye başladı ve sırtıma hançer saplayan o cümleleri kurdu.

“Yemek kalmadı ki! Çocuklarla yedik, bitti.”

Hayır canım, olamaz!

Canım arkadaşım Ümitcan'ın verdiği bu acı haber sadece sırtıma değil, mideme de hançer sapladı. Ümitcan, aynı üniversitede okuduğumuz arkadaşımızdı. Arkadaş çevresi çok geniş değildi ama bu onun için hiç problem değildi. O az ve öz insanlarla çevrili olmayı seçiyordu. Elektrogitarı onun en sadık dostuydu. Onu satın alabilmek için altı ay boyunca yememiş içmemiş, ne varsa biriktirmişti. Bir nevi bu gitar, onun hayatta mücadele edip başardığı en somut şeylerden biriydi. Ve işte bu yüzden gitarına “Yusuf” adını vermişti çünkü çektiği sıkıntıların sembolü olarak görüyordu onu. Her gün pamukla silip parlatırdı gitarını.

Kendisi dışarıdan sessiz görünürdü ama iç dünyasında büyük dalgalar vardı. Dışarıya çok göstermese de müziğiyle konuşuyordu âdeta. Onun sakin duruşunun altında bir sanatçı ruhu yatardı. Kendini sözlerle ifade edemediğinde gitarının tellerinden çıkan notalarla her şeyi anlatabilirdi. Biz de onun müziğini dinlemekten hep keyif alırdık.

Fakat bu defa 9. Senfoni Ümitcan'ın gitarından değil, karnımdan yankılanıyordu. Karnımın gurultusu, ben ve arkadaşlarım stüdyonun yolunu tuttuk.

ASANSÖRDE SIKIŞAN HAYALLER

Stüdyodan eve dönmüştük. Ayakkabılarımızı çıkarırken içimde haklı çıkmanın burukluğu ile mırıldandım:

“Ben size söylemiştim oğlum, ‘Mustafa Abi bizi içeri almaz.’ demiştim!”

Umut sinirli bir şekilde homurdandı:

“Hee, tamam tamam, sen bir tanesin!” dedi, elini sallayarak salona geçti ve kendini çekyata attı.

Biz de ayakkabılarımızı çıkardık, peşinden salona girdik.

Salona adım atar atmaz iki adamın koltukta oturmuş televizyon izlediğini fark ettim. Kafamda bir anlık boşluk oluştu, bu adamları hiç hatırlamıyordum. Okulda da görmemiştim, tanıımıyordum resmen.

Umut, adamları süzerek seslendi:

“Birader, Discovery kanalını açar mısınız?”

Adam, elindeki kumandayı Umut’a uzattı.

“Abi, kanal numarasını bilmiyorum, buyur sen aç.” dedi.

Umut kumandayı aldı, birkaç tuşa bastı ve kanalı açtı. Ardından gözlerini kısarak adamlara döndü.

“Sizi çıkaramadım la! Kimsiniz siz?”

Adam, koltukta biraz doğruldu ve hafifçe öne eğilerek,

“Abi biz biyoloji bölümündünüz. Dün gece Kaleiçi’nde eğleniyorduk. Saat geç oldu, yurda nasıl gireceğiz diye düşünürken Ozan bizi buraya gönderdi.” dedi.

Umut kaşlarını çattı, önce adamlara sonra bana baktı.

“Ozan! Ozan kim lan?”

Omuzlarımı kaldırdım. Kafamda bir şimşek çakmasını bekliyordum ama nafile.

“Ben de tanımıyorum aga! Ama son zamanlarda geceleri Kaleiçi’nden bizim eve adam gönderip duruyor bu Ozan denen herif.”

Adamlar tedirgin olmuştu. Hafif bir mahcubiyetle ayağa kalktılar, birbirlerine bakıp toparlanmaya başladılar.

“Biz gidelim abi, kusura bakmayın.”

Umut, koltukta yayılarak ellerini açtı.

“Oturun bea! Daha karpuz kesecektik.”

Adamlar kapıya doğru yürürken,

“Sağ olun abi, afiyet olsun size.” diyerek evi terk ettiler.

Umut derin bir nefes aldı, ellerini başının arkasına koyup rahatça arkasına yaslandı.

“Mecazdan da anlamıyor puştlar.”

O sırada Memo mutfığa gitmişti, içeriden sesi geldi:

“Ulan dolapta yiyecek yok! Sadece bira dolu!”Birden gözlerim açıldı, şaşkınlıkla mutfığa doğru seslendim:

“He lan! Bu Ozan denen adamın gönderdiği elemanlar boş gelmiyor. Hepsi elinde iki poşet bira ile geliyor!”

Umut ile ikişer bira içtikten sonra Umut saatine baktı.

“Akşam on bir olmuş, hadi kalkın la dışarı çıkalım, dolaşalım biraz. Evde otur otur içim sıkıldı.”

Memo çekyatta yayılmış, uyuklar vaziyette televizyon izliyordu.

“Siz çıkın, ben yorgunum, uyuyacağım.” dedi.

Tembelliğin zirvesindeydi yine. Umut dizimden tuttu.

“Hadi aga giyin, biz çıkalım.”

Bunun üzerine üstümüzü değiştirmek için odalara dağıldık.

Evimizin yazılı olmayan kurallarından biri de Memo’ya takılmaktı. Onu zaman zaman korkutarak zaman zaman hassas olduğu noktaları yakalayıp üzerine giderek eğlenirdik. En büyük dalga konumuz ise paşamızın teknoloji sevdasıydı. Bazen çok ileri gitsek de duracağımız yeri bilirdik genelde. Memo da alınmaz, darılmazdı bize.

Evden çıkacakken Umut’a kaş göz yaptım ve konuşmadan anlaştık... Memo’nun son model telefonuna onu korkutacak sesler kaydedecek ve zil sesi yapacaktık. Operasyona kaşla göz arasında başladık.

Memo salondaki çekyatta derin uykudaydı. Sessizce yanına yaklaşp telefonunu başucuna bıraktık. Odanın her yerini karanlığa gömdük, tek bir ışık bile bırakmadık. Sonra telefonu aradık, kaydettiğimiz korkunç sesler duyulmaya başladı...

“Bööğğğ... Eeeğğğ... Dönüş yok artık! Hehehe...”

Odanın karanlığında, telefon ekranından çıkan ışık, önünde bir yelpaze gibi açılmıştı. Kendimizi gülmek için zor tutuyorduk. Gözlerimizi Memo’ya diktik, ne yapacak diye beklerken... Memo gözlerini fal taşı gibi açtı. Yattığı yerde kıpırdamadan tavana vuran ışığı izlemeye başladı.

“Bööğğğ... Eeeğğğ... Dönüş yok artık! Hehehe...”

Saklandığımız yerlerden yavaşça çıktık.

“Korkmadı lan!”

Beklediğimiz tepki gelmedi, yerinden sıçrayıp korkudan bağırıp çağırmasını beklemiştik. Plan suya düştü. Hayal kırıklığı içinde evden çıktık, ben merdivenlere yönelecekken asansörü çağırdı Umut.

Bizim apartmanda kesinlikle yapılmaması gereken iki şey vardı. Birincisi, girişteki saksılara işlemek! Ne kadar sarhoş olursak olalım sonu idama götüren bir durumdur bu, nereden bildiğimi sormayın. İkincisi ise asansöre binmek. Bizim asansör şeydi çünkü biraz... Nasıl desem... Tabutvari. Hatta vari, demek fazla oldu, tam bir tabuttu. Kapısında iki kişilik olduğu yazsa da aynı anda iki kişi sığabilmek için bindiğiniz kişiyle âdeta yapboz parçaları gibi bütünleşmeniz gerekirdi.

Tüm bu bilgiler bende mevcut olmasına rağmen Umut’la bekledim ve gelen asansöre arkadaşlığımızı bir üst seviyeye taşıyacak bir samimiyetle sırayla yerleştik. Asansör hafif bir uğultuyla aşağıya doğru süzölmeye başladı. İçimdeki hafif gerilim, Umut’un rahat tavrıyla biraz da olsa hafifledi. Katlar arasındaki geçişi izlerken bu küçük metal kutu bizi kendi dünyasına hapsetmiş gibi hissediyordum. Umut, o daracık alanda elini aşağı

indirmek isterken yanlışlıkla ağzıma sokup sonra nihayet muradına erip cebine ulaşır da telefonunu çıkardı. O telefonunun ekranına bakarken ben de dar alanın içinde nasıl daha rahat durabileceğimi düşünüyordum.

Derken... Asansör zemin kata yaklaştığında hafif bir sarsıntı hissettik. Umut, bu beklenmedik harekete karşı başını çevirip bana baktı. “Bir şey mi oldu?” der gibi bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. O an içime garip bir his düştü, sanki her şeyin normal olmadığını anlayacak kadar uzun süredir bu küçücük alanda hapşolmuş gibiydim. Asansör birden durdu. Gözlerimizi birbirimize çevirdik. Küçücük alanda sıkışmış iki insan, sessizliğin içindeki sesleri dinliyorduk artık. Motorun hafifçe tıslaması ve dışarıdaki boşluğun yankısı, dar metal kutunun içinde kaldı.

“Sanırım sıkıştık.” dedi Umut, hafiften gülümseyerek.

İkimizin de yüzünde beliren tedirginlik, ince bir çizgi hâlinde sessizliğe gömüldü. Dar bir alanda, hareket etmeyen bu asansörde sıkışıp kalmıştık. Etrafıma baktım, duvarlar üzerime doğru geliyormuş gibi hissettim. Umut’un sakin tavrına rağmen içimde bir basınç artıyordu; dar alanın verdiği kapalı his, âdeta nefesimi sıkıştırıyordu. Kalbim, dar alanda bir kuş gibi çırpınmaya başlamıştı.

“Asansörde mi? Cidden?” dedi Umut, bu sefer hafifçe kaşlarını kaldırmak.

Şakacı tavrıyla gerilimi hafifletmeye çalışıyordu ama ben o kadar rahat hissetmiyordum. O, arada sırada telefonunu kontrol ederken ben nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. Tavan o kadar alçaktı ki sanki her an biraz daha yaklaşacak gibi geliyordu.

Geçen bir iki dakika, bana saatler gibi geldi...

“Binmeyelim, dedim.” diye çıktım Umut’a.

“Tabut oğlum bu, asansör mü? Götün mü erirdi iki merdiven insek? Bak, çıksak bile demiyorum. İnerken bari çağırmasaydın şu tabutu...”

Açıkçası kendisini evire çevire dövmek istediğim bir anın içindeydim ancak kendisiyle bu kadar içli dışlı olduğum o anda, elimi bile kıpırdatacak alana sahip değildim.

Asansör o kadar küçüktü ki başımı çevirdiğimde bile omuzlarımın duvarlara dokunması kaçınılmazdı. Dar alanda nefes alış-verişimiz yankılanıyordu; sessizlik, bu küçücük kutuda büyük bir boşluk gibi büyüdü. Umut bir yandan düğmelere basıp bir yandan telefonuyla uğraşıyordu. “Telefon çekmiyor.” dedi. Rahat takılıyordu ama o an fark ettim ki onun hâli benden beterdi. Suratı kireçten hâlliceydi. Gözleriyle etrafı taradı, asansörün tavanına bakıp derin bir nefes aldı.

İçimde bir tedirginlik, kalbim göğüs kafesimde daha hızlı atmaya başlamıştı. Klostrofobinin yavaşça üzerime çöktüğünü hissettim. Bu küçücük alanda sıkışmış olma fikri, tüm düşüncelerimi esir alıyordu. Umut hâlâ şakalar yaparak durumu hafifletmeye çalışıyordu ama asansörün durgunluğu, bu sıkışmışlık hissini dağıtmıyordu. Zaman ilerledikçe duvarlar biraz daha daralıyor gibiydi.

Asansör zemin katın altında oturmuştu. Kapısının camı üst tarafta küçücük görünüyordu. Tehlike anında aklıma gelen o dâhiyane fikri canım arkadaşşıma sundum hemen.

“Sanırım camı kırmamız gerekecek.” dedim Umut’a, gözlerim tedirginlikle camda sabitlenmişken.

Umut bir an düşündü, sonra elindeki telefonun dip kısmıyla cama vurmaya başladı. Bir iki denemeden sonra cam bir tıslamayla parçalandı. Soğuk hava yüzümüze çarptı ama içerideki o ağır his yine de tam olarak kaybolmadı.

“Biraz rahatladık.” diye düşündüm ama içeride bir gerilim vardı.

Umut, o an bir şeyler hissetmiş gibi Memo’yu aradı. Telefonu hoparlöre aldı, kırık camdan kolunu uzatıp dışarı doğru tuttu. Telefon çalıyordu.

Memo’nun az önceki hâli geldi gözümün önüne. Biz evden çıkarken gözlerini açmıştı, yani uyumuyordu. Tekrardan mı uykuya dalmıştı? Neden açmıyordu telefonunu? “*Aç Memo aç şu telefonu!*”

Memo telefona elbette cevap vermedi, Umut kolunu geri çekti.

Birden Umut’un telefonu çalmaya başladı. Telefonun ekranına baktı, arayan Asya’ydı. Asya, Muğla’da maliye okuyan sosyal ve zeki bir kızdı. Umut’un Gemlik’ten çocukluk arkadaşıydı. Mesafeler, aralarındaki iletişimi hiç koparmamıştı. Ancak Memo ve ben, Asya’yı hiç görmemiştik. Aslında Asya’nın gizemli havası bizim için oldukça ilgi çekiciydi. Sürekli Umut’un dilinden duyduğumuz, bazen telefonda sohbetlerimize katılan fakat fiziksel olarak asla karşılaşmadığımız bir kişiydi.

Umut’la saatlerce telefonda konuşurlardı, birbirlerinin hayatındaki âdeta eksik parça gibilerdi. Öyle ki Umut’un telefonu uzun konuşmalardan sonra ısınır, hoparlöre geçer ve biz de doğal olarak sohbetin bir parçası hâline gelirdik. Her ne kadar Memo ve ben Asya’yı yüz yüze tanımıyor olsak da telefondaki samimi sohbetler sayesinde onu “evimizin bir parçası” gibi hissederdik.

Asya bizim muhabbetlerimize, kavgalarımıza ve komikliklerimize hâkimdi. Ne yaptığımızı, kim olduğumuzu ve nasıl bir dinamik içinde bulunduğumuzu iyi bilirdi. Biz farkında olmadan o, evdeki her detayı telefon aracılığıyla öğrenmişti. Bu samimiyet, Asya’yla fiziksel olarak hiç karşılaşmamış olmamıza rağmen onu yıllardır tanıyormuşuz gibi hissettiriyordu.

Umut’un şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

“Nasıl iş lan? Üst kattaki adama ulaşamıyoruz, Asya Muğla’dan Antalya’ya yetişiyor.” diye mırıldandı kendi kendine.

Telefonu açtı ve bir çırpıda konuşmaya başladı.

“Asya, biz asansörde kaldık. Hızır gibi yetiştin. Memo’yu arar mısın, bizi kurtarsın? Bizim telefonlar bir çekiyor bir çekmiyor.”

Telefonu kapattıktan sonra ikimiz de kısa bir sessizlik yaşadık. Beklemekten başka çaremiz yoktu ama bu küçük metal kutunun içinde beklemek daha da zor hâle geliyordu. İki dakika geçmeden Umut’un telefonu yine çalmaya başladı. Ekranı baktı, yine Asya arıyordu.

“Ne çabuk döndü?” diyerek telefonu açtı.

Bu sefer konuşma daha garipti. Umut önce sessizce dinledi sonra sadece,

“Hıı, hıı, hııı.” dedi ve telefonu bir anda kapattı.

“Memo açmamış, Asya da itfaiyeyi aramış.” dedi sanki sıradan bir şey söylüyormuş gibi.

Ama içimde tuhaf bir his vardı. Memo hâlâ uyuyor muydu? Asansörün içindeki hava ağırlaştıkça zaman daha da yavaş ilerliyormuş gibi geliyordu. Bu sıkışmışlık, üzerimize çöken bir sis gibi düşüncelerimizi bulanıklaştırıyordu. Ama en azından Asya devredeydi, dışarıdaki tek bağlantımızdı şu anda.

Tam o sırada dış kapının açıldığını ve ayak seslerini duydum. Beyaz atsız prensimiz, pelerinsiz kahramanımız bize doğru geliyordu. Yeni alt komşumuz, adını bilmediğim Öğretmen Bey koşarak asansöre doğru geldi. Kafasını eğip bizi yukarıdan görünce derin bir iç çekti,

“İyi misiniz?” diye sordu.

Bizden fazla bir şey beklemeyen, duruma hemen el koymaya hazır, sakın bir öğretmen edası vardı yüzünde.

“Abi, takıldık kaldık burada.” dedi Umut, sanki bu çok sıradan bir olaymış gibi.

Öğretmen Bey kapıyı zorlamaya başladı ama kapı bir santim bile kıılmıyordu. Onun yüzündeki ciddi ifadeyi görünce içim daha da daraldı.

“Durun bakalım, ben şimdi Şefika Hanım’a haber vereyim. O bilir bu işleri.” dedi Öğretmen Bey.

Bize bir bakış atıp merdivenlerden hızla çıktı.

Şefika Nine, apartmanımızın yöneticisi ve aynı zamanda annesi gibiydi. Tonton, kısa boylu, güleç yüzlü bir kadındı; sanki her sorunun çözümünü cebinde taşırdı. Ona hep, “Şefika Nine.” derdik; yüzündeki şefkatli gülümseme, dünyadaki tüm sıkıntıları unutturacak kadar sıcaktı. Bize hem çok kızar hem de kıyamaz, çok severdi.

Kısa süre sonra Şefika Nine koşar adımlarla asansörün önüne gelmişti. Başında daima taktığı beyaz tülbendi ve kolları sıvalı yeleğiyle bizi görür görmez gülümsedi.

“Aman evlatlar, ne yaptınız böyle! Bir asansör keyfiniz eksikti ha! Hem bu ne samimiyet bakayım?” dedi, her zamanki neşesiyle.

Biz asansörün dar alanında sıkışmışken bile Şefika Nine'nin bu güleç hâli içimde bir rahatlık hissi uyandırdı. Umut hafif bir gülümsemeye,

“Valla nine biz de anlamadık, asansör bizi kıstırdı.” diye karşılık verdi.

O esnada asansör ufak bir sarsıntıyla yukarı doğru hareket etmeye başladı. O an içimden bir dua ettim, zemin kata ulaşana kadar her şey yolunda gitsin diye. Sonunda asansörün kapısı zemin kata ulaşır ulaşmaz otomatik olarak açıldı. Kapı açıldığında bir an için derin bir nefes aldım. Umut'a hâlâ bir tane çakmak istiyordum ama henüz çıkamadığımızdan bu fikri yine ertelemek durumunda kaldım.

Bizi karşılayan Şefika Nine gülümsüyordu.

“Oh evlatlar, kurtuldunuz! Bak hele, siz camı da kırmışsınız ha! Zaten bu asansörün çilesi hiç bitmez, iyice kahrını çektiriyor bana!” dedi.

Camı kırdığımız için mahcup oldum. Başımı öne eğerek,

“Nine, vallahi mecbur kaldık, yoksa nefes alamıyorduk.” dedim.

O ise bu duruma zerre kızmadı, aksine bizi daha da rahatlatacak bir şekilde kahkaha attı.

“Ah evladım, sen sağ ol da cam mühim değil! Yenisini takarız. Ama bak, bir dahakine bu kadar heyecan yapmayın. Hele bir düğmeye basın, biri gelir kurtarır. Ama bana sorarsanız binmeyin, derim evladım. Gencecik, dalyan gibi delikanlısınız. Ne hacet? Taşı versek suyunu sıkmanız lazım sizin suyunu...” dedi.

Onun bu sıcakkanlılığı bütün mahcubiyetimi unutturdu. Umut da aynı mahcup tavırla başını salladı. Şefika Nine,

“Haydi herkes evine!” dedi.

Umut bana baktı.

“Hadi, eve çıkalım.” deyince merdivenlerden çıkmaya başladık.

“Çıkalım aga, çıkalım. Ama Asya itfaiyeyi aramamış mıydı?” diye sordum merakla.

Umut güldü.

“Ne bileyim, hangi itfaiyeyi aradı? Belki Marmaris itfaiyesi bağlanmıştı ona.” dedi esprili bir tonla.

Merdivenleri çıkarken ikimiz de kahkaha atıyorduk. Umut, Asya’yı aradı. Telefonu açar açmaz gülerek,

“Alo! Asya, biz kurtulduk, merak etme! Muğla itfaiyesine söyle, gerek kalmadı, gelmesinler kurtarmaya.” dediğinde telefonun diğer ucundan Asya’nın kahkahası kulaklarıma geldi.

Eve girdiğimizde ise Memo hâlâ uyuyordu. Odalarımıza dağıldık, üzerimizi değiştirdik. Umut’un sesi geldi:

“Biz asansörlerde nefes alamayıp ölelim, paşam burada ossura ossura uyusun!”

Cevap gelmeyince Umut sesini yükseltti.

“Ulan, insan bir telefona bakar!”

Odadan çıkıp salona girdi.

“Kime diyorum! Alooo, aloo, a... Ufuk yetiş!”

Salona koştum.

“Ne oldu la?”

Memo bıraktığımız gibi sırtüstü, gözleri açık, kasılmış duruyordu!

Memo’yu omuzlarından sallıyor, tokat atıyorduk.

“Memo, Memo!”

Buz gibiydi, kendini kastediği için ellerini açamıyorduk. Yüzüne su dökmek istedim. Dudakları kurumuştur.

Gözleri hareket etmeye başladı, kendine geliyordu... Umut,
“Ne oldu aga sana?” diye sordu.

Bir an sessizlik oldu. Memo’nun gözlerindeki boş ifade, yaşadığı korkunun izlerini taşıyordu.

“Ne oldu lan bana?” dedi.

Sesi titrek ve zayıf çıkıyordu, duraksadı.

“Karabasan geldi.”

Kısa bir süre içinde yaşananları düşündüm... Telefon şakası yaptığımızda korkudan kilitlenmişti Memo. Asansörde mahsur kalıp da üst üste arayınca ona kaydı tekrar tekrar dinletmiştik... Karanlıkta, beyaz bir ışık huzmesi ile gelen korkunç bir ses, “Böööğğğ... Eeeğğğ... Dönüş yok artık! Hehehe...” deyip duruyordu.

O an anladık ki gerçek korku havaya sıçramakla ya da çılgınlık atmakla olmuyormuş.

HAYAT SEN PLANLAR YAPARKEN CENAZEDİR

Hayatta öğrenmemiz gereken başlıca şey, ani kararların bize iyi gelmediğiydi. Ancak bunu birkaç kere deneyimlemek bize yetmemiş olsa gerek ki birkaç kez daha deneyimleyecektik.

Antalya'nın sıcak güneşi, caddelerin üzerinde parlayarak ısıyı artırırken Şadan İç Giyim'in yanından Güllük Caddesi'ne adım attık. Caddenin iki yanında sıralanan palmyeler, renkli dükkânlar, canlı vitrinleriyle dikkatimi çekiyor; esnafın samimi selamlarıyla birlikte Antalya'nın neşeli ruhunu hissettiriyordu. Güllük Caddesi'nden Yüzüncü Yıl Bulvarı'na döndük, çevremizdeki manzara yavaşça değişmeye başladı. Caddenin kalabalığı azalmış, yerini daha sakin bir havaya bırakmıştı. Bu sokak hem geçmişin izlerini hem de günlük hayatın canlılığını barındırıyordu.

Sıkı dostlarımız Gülnur ve Damla, beş parasız olduğumuzu bildiklerinden hâlimize acımış, bizi kısır yemeye çağırmışlardı. Küçükken kısır yiyenin kısır olduğunu zannettiğim ama tadını